

REALITAT VIRTUAL?

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, setembre de 2018

Quan vaig revisar la meua bústia de correu electrònic vaig trobar un missatge que deia «El proper dijous a les 12 hores tens una cita amb Sara en el nostre local», i a continuació un número de codi.

Vaig estar a punt d'esborrar-ho, com faig habitualment amb la publicitat, però picat per la curiositat vaig obrir la web de l'entitat que m'enviava el missatge, i vaig trobar que era una xarxa de locals dedicats a experiències de realitat virtual i comunicació hologràfica.

Em vaig preguntar si no haurien reconstruït la imatge de Sara a partir de les fotos seues en la meua web <http://alteritat.net/sara>, i vaig decidir anar per a comprovar-ho.

El dia fixat em vaig presentar en el local en qüestió, i vaig preguntar en recepció si hauria de llogar un casc de realitat virtual.

- No cal – em va contestar la recepcionista –. La realitat virtual es genera mitjançant projeccions hologràfiques. Simplement hauràs d'introduir el codi que et vam enviar en el teclat que trobaràs en la sala.

Després d'abonar la taxa per a una sessió d'una hora, vaig passar a la sala que em va indicar.

La sala estava buida, amb les parets completament llises i blanques, amb únicament un teclat en un racó. Em vaig dirigir a ell i vaig introduir el codi.

De sobte em vaig trobar en un jardí ple de flors, rodejat pel Taj Mahal, Abu Simbel, les piràmides de Gizha i la Mesquita Blava d'Estambul. I al mig es trobava una imatge de Sara. Però em va sorprendre que la roba que portava era diferent a la que lluïa en les seues fotos en la meua web.

Seguint un impuls em vaig dirigir a abraçar-la, mentre ella avançava cap a mi. Però les meues mans van travessar la seua imatge. De manera que vaig donar un pas endarrere per a contemplar-la millor.

- Entenc – vaig dir – que ets part de la realitat virtual, però en qualsevol cas m'alegre de veure't.
- Jo sóc real – em va replicar –. Qui ets realitat virtual ets tu.

Ens vam mirar amb desconfiança, fins que de sobte va aparèixer un rètol en una paret:

«AMBDÓS SOU REALS, ENCARA QUE D'UNIVERSOS PARAL·LELS. HEM ENVIAT RECÍPROCAMENT PROJECCIONS HOLOGRÀFIQUES DES DELS VOSTRES RESPECTIUS UNIVERSOS. AIXÒ ÉS MÉS FÀCIL I MENYS COSTÓS QUE TRASLLADAR FÍSICAMENT ELS VOSTRES COSSOS.

IAP ROP LA & IAS AR A»

Sara em va explicar que havia rebut, també, un missatge anunciant-li una cita amb mi. I encara que també va desconfiar, com desitjava tornar a veure la meua imatge després que feia uns anys jo havia mort al seu univers, va decidir anar-hi.

Vam estar una estona xerrant. En un moment determinat li vaig dir:

- Voldria donar-te un beset, encara que fos virtual.

I quan em va oferir els seus llavis vaig dipositar els meus en el seu holograma, però va ser com besar a l'aire.

- No podríem transmetre sensacions tàctils? – vaig dir en veu alta.

I aleshores va aparèixer un altre rètol en la paret:

«EN EL VOSTRE TEMPS NO S’HA DESENVOLUPAT ENCARA L’HOLOSEXE. I INTRODUIR UNA TECNOLOGIA INEXISTENT PODRIA GENERAR DISTORSIONS EN ELS VOSTRES UNIVERSOS. S’HAUREU DE CONFORMAR AMB MIRAR-VOS.

IAP ROP LA & IAS AR A»

Però Sara em va argüir:

- El proper dia que vinguem podria demanar-li a un amic que encarnés el teu holograma, per poder besar-te, com feien inicialment en la teua novel·la. I tu hauries de portar també una amiga per a que encarne el meu holograma i poder besar-me. Però s’haurem de limitar a besar-nos: no tinc molt clara la privacitat d’aquest lloc.
- Has llegit [la meua novel·la](#)? – li vaig inquirir.
- Clar – em va respondre –. En el meu univers també la vas escriure, abans de morir.
- El problema – vaig reflexionar – serà trobar una amiga que estiga disposada a que la bese envoltada per la teua imatge. Però ho hauré d’intentar.